

[Erhard Jakobsen]

oplæg fra Socialdemokratiet, SF og VS. Lad os se det. Jeg kan sige på forhånd, at kan man præstere det, så er det de fire regeringspartiers bedste valgoplæg. Derom kan der ikke være nogen som helst tvivl.

Lad os endelig få det, det var helt rigtigt, hr. Albrechtsen, hold fast ved det. Men pas nu på, I har fået alle med, for der er jo også DKP, og der er også Preben Møller Hansen. Specielt hvis man regner med, at man under en arbejderregering vil have ro på arbejdspladsen, bliver man da vist nødt til at sikre sig DKPs støtte også, for jeg har indtrykket af, at når folk har stået og hylet og skreget og belejret Folketinget, så har DKP været hovedarrangør af foretagendet. Det er næsten det eneste, DKP kan.

Jeg indrømmer, at jeg bliver mere og mere af den overbevisning, at ud fra human og historisk interesse burde man vel egentlig balsamere nogle kommunister, når de dør, så folk i fremtiden kunne se, hvordan sådan nogle så ud. Jeg tror ikke, de har mange års fremtid for sig, men her kan de komme til at spille en rolle.

Jeg mener også, at hr. Svend Auken bidrog meget til afklaring, hvad hr. Svend Auken absolut skal have tak for. Han satte nemlig spørgsmålstegn ved noget af det væsentligste ved det hele, og det var der andre talere der var inde på, nemlig: hvor meget af det, vi har lovet folk i festtaler, er vi faktisk i stand til at få råd til? Det var det, hr. Svend Auken sagde: det er da det, vi må bestemme. Ja men så er det program værdiløst, det er der ingen vælgere der gider rende efter, når det kommer til stykket.

Det, der er sagen, er, hvor meget vi har råd til at gennemføre, hvis vi får flertal, af alt det, vi har gået og lovet folk. Jeg tror, at Budgetdepartementet, der har siddet og regnet, har været alt for mådeholdent. Hvis det skulle lægge alle SFs og VS' og Socialdemokratiets løfter sammen og så lave program ud fra det, du godeste Gud, så er det mange flere milliarder kroner, der skal bruges i den forbindelse.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg var meget glad for at konstatere i hr. Svend Aukens tale – som jeg af rejsemæssige grunde ikke kunne høre, men har læst – at der denne gang var meget lidt om det her med regeringens asociale holdning. Jeg håber, det er, fordi signalet er gået ind hos Socialdemokratiet.

Denne regering har et inderligt ønske, at det lykkes at bringe den interne økonomi på plads, for det er den, det drejer sig om, det er statsunderskuddet; sociale ordninger koster i almindelighed ikke udenlandsk valuta. Man kan ikke lave sociale ordninger og sociale ordninger og så ikke have mod til at kræve skatterne op, sådan at man år for år har underskud. Den situation er man nu i. Så er det, regeringen kommer nu med en fremstrakt hånd og siger, der er forskellige ting, vi godt kunne tænke os at gennemføre.

Jeg vil spørge hr. Svend Auken: hvis hr. Svend Auken reelt overvejer de ting, regeringen her omtaler, og sammenligner det med de luftige betragtninger, man kører frem med fra SFs side, mon der så ikke er større samarbejdsmuligheder ved at henvende sig til regeringspartierne og sige: vi kunne måske lave noget socialt i fællesskab? Jeg har en eller anden forestilling om, at dette måske kunne komme til at spille en stor rolle til foråret.

Statsministeren sagde, at der skal indkaldes til trepartsforhandlinger, og jeg ved da godt, at her deltager Socialdemokratiet ikke officielt, men jeg ved også, at mange socialdemokrater har en meget afgørende indflydelse på, hvad den ene af parterne vil sige. Nu har man tidligere haft den idé, at man kunne bruge skattelettelse som gulerod: hvis I vil lade være med at kræve så meget, så skal I få skattelettelse. Den har ikke altid virket og ikke særlig godt.

Man kunne måske som gulerod stille op: kunne vi snakke os til rette om nogle sociale forbedringer, sådan at arbejdsmarkedets parter i deres overvejelser havde dette, at med et vist mådehold kan de komme igennem med virkelig sociale forbedringer for dem, der har det allerdårligst. Altså det nytter ikke noget at drømme om at give 800.000 mennesker mere og en million mennesker mere, for det bliver for lidt. Men hvis vi fandt de 70.000-80.000 mennesker her i landet, som er allerfattigst, som har det allerværst, så kunne man hjælpe dem, så det battede noget. Også samspilsproblemerne, som jeg tror alle partier er enige om, må man kigge på.

Jeg tror, at der mellem Socialdemokratiet og regeringspartierne er større mulighed for samarbejde på de her punkter end med SFs luftige betragtninger, som jeg mener der er sagt mere end rigeligt om i dag.